

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Minna

Citation: Gjellerup, Karl: "Minna", i Gjellerup, Karl: *Minna*, 1889, s. 111. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup01-shoot-idm139731118445200/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Minna

Jeg indså, at der gaves en hel anden Verden, — jeg mener ikke af ydre Kuar, men af Tanker og Følelser, helt andre Synsmaader for, hvad der havde Værd og ikke havde det, end det Væv, som Moder havde spundet om mig af tvivlsomme, men temmelig let anvendelige Leveregler, forbundne med mange sentimentale og himmelvendte Fraser, der ikke syntes bestemte til andet end til at kaste et Slør over hine. De undrer Dem maaske over, at jeg maatte lære dette af Digterne, da jeg dog havde haft kristelig Undervisning; det var ikke Læresætninger, jeg manglede, men af Livet selv såå jeg rundt om mig i vor lille Omgangskreds ikke Noget, der kunde kaldes, jeg vil ikke sige Stori, men *Ædelt* eller *Rent*. Det var naturligvis kun Moders Familie vi såå, og af den var hun endda den bedste; de blev næppe nok taalt af Fader, men kom, naar han var ude, Søstre, Tanter og Fætre, eller de smuttede ind i Køkkenet og holdt der deres lidet opbyggelige Faddersladder. Aa, hvor jeg væmmes ved at tænke paa alt det! Noget havde det vel ogsaa at sige, at Præsten, hos hvem jeg gik til Confirmation, og hvis Prædikener Moder græd over, ikke havde det bedste verdslige Ry. Nu maatte Goethe og Schiller prædike for mig, og de vare ikke de sletteste Profeter. Men naturligvis

bragte dette en voldsom Gæring, Splid og megen Trivl med sig, som tog stærkt paa mig. Da jeg maatte tidlig op og hjælpe til i Husholdningen, saa var denne Altelæsning, der ofte blev Nattelesning, meget austrængende for mig. Dertil kom, at vi altid havde levet tarveligt og endnu mere ufornuftigt; uden at vide det havde jeg paa en Maade sultet i hele min Opvæxt. Jeg led af Blodmangel og Nerveusitet, og Alt dette slog sig nu sammen, saa at jeg i disse Aar aldrig var rask. Jeg blev svimmel, hedst som jeg gik paa Gaden, fik pludselig ubestemte Ængstelser, forekom mig undertiden som et Udskud af Menneskeheden og frygtede lidt for min Forstand. Hvad min aandelige Udvikling angaar, saa følte jeg vel nu, at jeg vistnok kunde have en Støtte hos min Fader; men Umeddelksomhed var nu bleven ham en anden Natur, og netop paa den Tid foregik Svagelighed hans utilgængelige Væsen. Han døde, for et Aars Tid siden, uden at jeg var kommen ham nærmere, — en Del af Skylden laa vel ogsaa hos mig selv; at han aldrig havde bekymret sig om, hvad der boede i mig, gjorde mig trodsig, og jeg følte, at ogsaa jeg havde lukket mig inde overfor ham. Ofte besluttede jeg at nærme mig fortrolig og kærlig, men naar det kom til Stykket, forbitredes jeg ved

Følelsen af Vanskeligheden, ved Tanken om, at en saadan Beslutning, en Anstrængelse var bleven nødvendig mellem Fader og Datter, og jeg tav i det afgørende Øjeblik. Sidste Gang, da jeg var inde hos ham, kyssede han mig og sagde: „Bliv altid ved at være en brav Pige.“ Jeg var ved at bryde i Graad og overlade mig helt til Øjeblikkets Følelse, men den gamle Stemme inden i mig hviskede: „Hvad har du gjort for, at jeg kunde blive det, og hvor véd du, om jeg er det endnu?“ — Det Hele endte med et tørt Løfte og en kold Omfavnelse. Da jeg et Par Timer senere kom hjem fra mine Informationer, var Fader død.

Minna tav længe og så ned for sig; hendes Mundvig dirrede, og jeg ventede hvert Øjeblik, at hun skulde bryde i en heftig Graad. Pludselig slog hun Øjnene op og så paa mig med et taareløst, men forunderlig alvorligt og gennemtrængende Blik, der syntes at efterforske Virkningen paa mig af det Fortalte. Hun sagde ganske vist til sig selv: „Nu finder De mig vel rigtig hæsli! Jeg vilde inderlig ønske, at jeg var bedre, men i alt Fald vil jeg ikke besmykke mig for Dem.“ Hendes Ansigt var uendelig kummerfuldt, og jeg var overbevist om, at denne Tanke havde en endnu